సామ్రాజ్యం తిరిగిరాదు!

ప్రతాప రవిశంకర్

సామ్రాజ్యం చీకట్లో కలిసిపోయి నిల్చుంది. ఆమె పక్కనే వున్న చిటికేశ్వరపు చెట్టు పొట్టి రాక్షసిలా నిలబడి గాలికి చిన్నగా వూగుతోంది.

చేతిలో వున్న సూట్కేసును చెట్టు వారగా వుంచి ఒక్కసారి బరువుగా నిట్టూరుస్తూ దూరంగా కనపడుతున్న వూరికేసి చూసింది. పైర్లు కోసెయ్యడంవల్ల అడ్డులేక వూళ్ళో ఇళ్ళన్నీ శిలలుగా మారిపడివున్న మనుషుల్లా కనిపించాయి. అక్కడా అక్కడా ఇళ్ళలో నుంచి బయటకు కనబడుతున్న నూనె దీపాలు బాగా, తాగినవాడి కళ్ళలా ఎర్రగా వున్నాయి.

టైమెంతయిందోననుకుంది సామ్రాజ్యం. తను బయల్దేరినప్పుడు ఏడు గంటలు కావస్తోందని చెప్పాడు రేడియోలో. తను మైలున్నర నడిచి స్టేషనుకు వచ్చింది. ఎనిమిది గంటలకు రైలు వస్తుందని తనకు తెలుసు. రైలు రావడానికి ఐదు నిమిషాలు ముందే గంట కొడతారు. ఇంకా గంట కొట్టలేదు. అంటే రైలు రావటానికి ఇంకా టైమున్నది.

ఒక్కసారి తలతిప్పి ఆ చిన్న స్టేషన్‌కేసి చూసింది. ఎవరో విమానంలో వెళుతూ కిందకు జార్చిన ఏదో వస్తువులా అనిపించింది. లోపల స్టేషన్ మాష్టరు గదిలో వెలుగుతున్న దీపం ఎవరికో భయపడుతున్నట్టుగా అటూ ఇటూ కదులుతోంది. కర్ఫ్యూ విధించినట్టుగా ప్రశాంతంగా వుంది ఊళ్ళోని సందడి అప్పుడప్పుడు వినిపిస్తోంది.

"నేనొక్కదాన్నేనా" అనుకుంది సామ్రాజ్యం. సాధారణంగా ఆస్టేషన్లో రాత్రిపూట రైలుకి ఒకరిద్దరు ప్రయాణీకులకంటే వుండరు.

ఎవరయినా వస్తున్నారేమోనని తను నడిచివచ్చిన దారికేసి కళ్ళు చిట్లించి చూసింది సామ్రాజ్యం.

ఎవరో గబగబా నడిచి వస్తున్నట్టుగా అనిపించి కనులను మరింత చిట్లించి చూసింది. నిజమే..ఎవరో వస్తున్నారు. దూరంనించి ఆడో, మగో తెలీలేదు.

"విశ్వనాథం కాదుగదా" అనుకుంది.

అతనే ఐతే బావుండు... అసలు సాయంత్రానికే వస్తానని చెప్పాడు పూర్ణించి... అందుకే తను మధ్యాహ్నం రైలుకి వెళ్ళకుండా అతనికోసం ఎదురు చూసింది. కానీ రాలేదు. ఏదో పనుండి వుండిపోయాడనుకుని తప్పనిసరయి బయల్దేరింది. బహుశ ఇంతకు ముందే పక్కవూరి వరకు బస్సులో వచ్చి అక్కడినుంచి ఏ బండిలోనో

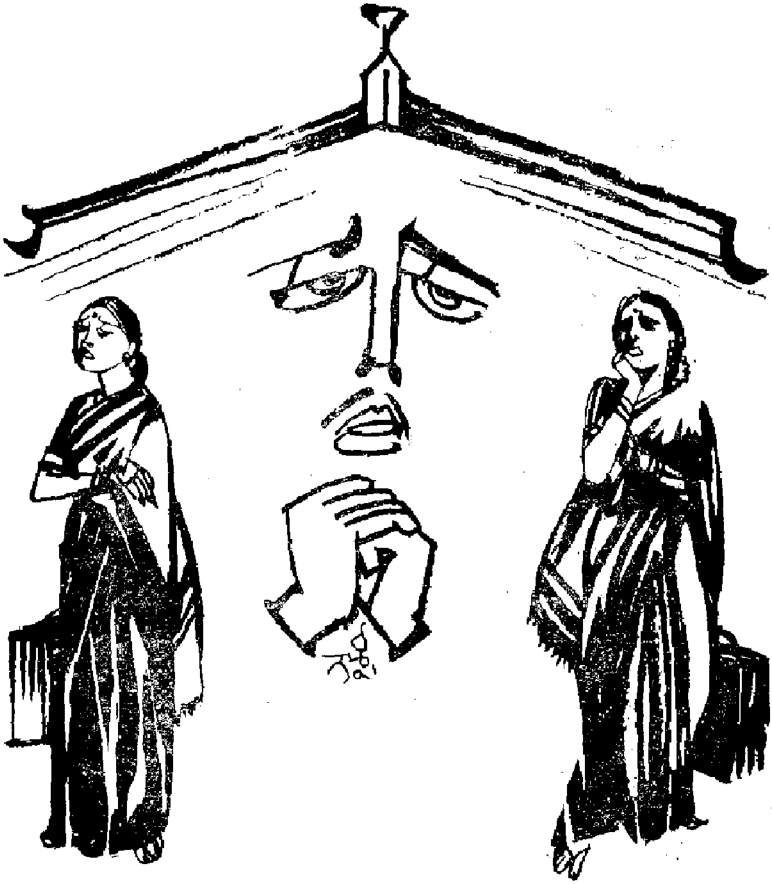

వచ్చివుంటాడు. రాగానే తను రైలుకి వెళుతున్నట్టు తెలిసిందేమో....

సామ్రాజ్యం ఇలా ఆలోచిస్తుండగానే ఆ వస్తున్న మనిషి స్త్రీ అని తెలిసిపోయింది.

ఆమె చేతిలో పెద్ద సూట్కేసు వుంది. ఆ సూట్కేసు ఆమె చేతిలో లేకుండా వుంటే ఇంకా వేగంగా నడిచేదేమో అనుకుంది సామ్రాజ్యం.

ఆమె ఎవరో సామ్రాజ్యం గుర్తించలేక పోయింది. గబగబా రైలుపట్టాలు దాటివచ్చి స్టేషన్ ముందు చిటికేశ్వరపు చెట్టుకు ఆవతలగా సామ్రాజ్యానికి కొంచెం దూరంలో నిలబడింది—సూట్కేసును కిందవుంచి.

“ఎవరీమె?” అనుకుంది సామ్రాజ్యం. పలకరించుదామా అనుకుని ఎందువల్లనో ఆ ప్రయత్నాన్ని

మూసుకుంది.

ఆమె పమిటకొంగుతో మొహానికి, చేతులకు పట్టిన చెమటను తుడుచుకుని ఒకసారి రైలువచ్చేదిశగా చూసి, స్టేషను మాష్టరు గదిలోకి వెళ్ళింది.

ఆమె మాటలు సా మ్రా జ్యా ని కి సరిగా వినిపించలేదు. కాని-స్టేషను మాస్టరు గొంతు స్పష్టంగానే వినిపించింది.

"ముప్పావు గంట లేటు తల్లీ"

భారంగా అడుగులు వేస్తూ బయటకు వచ్చిందామె. వచ్చి సూట్కేసు పక్కనే నిలబడింది.

సామ్రాజ్యం ఆమెనే చూస్తున్నది. ఆమె మొహం చీకట్లో సరిగా కనిపించడంలేదు. ఎవరై వుంటుందానుకున్నది. ఎవరయినా ఇలా చీకట్లో అంతపెద్ద సూట్కేసుతో ఒంటరిగా వస్తుందా??

ఒకవేళ ఇంట్లో ఎవ్వరికీ చెప్పకుండా వస్తున్నదేమో....ఏమో....ఐవుండ వచ్చు ...ఇంతకీ పెళ్ళయిందా? వెళ్ళి మాట్లాడితే?? తెలిసిపోతుంది..

ఆమె భయపడుతుందేమో తన ప్రయాణం తెలిసిపోయిందని....

చలిగాలి తివ్వన ఒక్కసారి గట్టిగా వీచింది. వెన్నులోనించి సామ్రాజ్యానికి వణుకు పుట్టింది. పమిటను చెవుల మీదగా లాక్కుని వంటి చుట్టూ తిప్పుకుంది.

చిట్కేశ్వరపు చెట్టు అటూ, ఇటూ గట్టిగా వూగింది ఎవరో కుదిపినట్టు.

సామ్రాజ్యానికి కాళ్ళు నొప్పులు పుట్టాయి. సూట్కేసును వాల్చి, దాని మీద కూర్చుందామనుకుంది.

ఇంతలోనే స్టేషన్ ముందు నిల్చున్న ఆమె చిన్నగా ఏదో మాట్లాడటం వినిపించింది-ఆమెకేసి చూసింది.

ఆమె స్టేషన్కు వచ్చే దారివైపు చూస్తోంది.

ఎవరో సిగరెట్టు కాలుస్తూ వేగంగా వస్తున్నారు....

ఆ మ ని షి కొంచెం దూరంలోకి వచ్చిన తర్వాత ఆ నడక చూసి అతనెవరో సులభంగానే గుర్తు పట్టింది సామ్రాజ్యం....

అతను విశ్వనాధం——

'ఐతే తను స్టే ష న్ కు వచ్చినట్టు తెలుసు కున్నాడన్న మాట' అనుకుంది సంతోషంగా....

అతనితో చెప్పకుండా వెళ్ళిపోతున్నదనీ, పనయిపోగానే వెంటనే వూరికి తిరిగి వచ్చేయ్యాలనీ అనుకుంది. ఇప్పుడు యింకో రెండ్రోజులు అక్కడే వున్నా ఫర్వాలేదు..కాని యింకో రెండు రోజులు-మొత్తం వారం తను అక్కడ వుండటానికి వి శ్వ నా ధం వొప్పుకుంటాడా?

ఒక్క రోజు కూడా తన ఇంటికి రాకుండా తనని చూడకుంటా వుండలేని విశ్వనాధం తన వారం రోజుల ఎడబాటుని ఎంత మాత్రం సహించలేడు.

తను మాత్రం సహించగలదా? తన బ్రతుకు మీద తనకి జాలి, అసహ్యమూ వుండొచ్చు .... తను తప్పుడు మార్గంలోనే నడుస్తూ వుండొచ్చు కాని విశ్వనాధంని వదిలి తను ఎందువల్లనో దూరంగా వెళ్ళలేకపోతోంది.

ఎందువల్ల?

చాలా వరకు కృతజ్ఞతే ... ఆ పైన వుంటే ప్రేమ. అదీ ఎక్కువగా కృతజ్ఞత వల్ల. అతను తనని ప్రేమించటం వల్ల ఏర్పడిన ప్రేమ.

నిజానికి అతను తనని ఎలాంటి స్థితి నించి బయటకు లాగి ఓ దారి చూపించాడు?

కట్టుకున్న మొగుడికి తన అవసరం ఎప్పుడో గానీ లేకపోయింది. ఇక మిగిలింది తనకు ప్రతి రాత్రీ నరకమే.

ఆ నరకాన్ని భరించే శక్తిని కోల్పోయి ఆ [illegible]లో నించి బయటపడివచ్చి చావటం ఇష్టంలేక ఎటుపోవాలో తెలీక దిక్కుతోచక తిరుగుతున్నప్పుడు కనిపించాడు విశ్వనాథం. తన పరిస్థితి అతనితో ఏమాత్రం సంకోచించకుండా చెప్పుకుంది. అతను తనని చులకనగా చూడలేదు ఒకప్పుడు అతను తమ పక్కింట్లో వున్నప్పుడు తనని ప్రేమించాడు. ప్రేమలేఖలు రాశాడు. అవి ఇంట్లో చిక్కి, తాము ఆ యిల్లు వదిలిపోవటానికి కారణమయ్యాయి. నిజానికి అప్పట్లో తనకీ విశ్వనాథం మీద ప్రేమలేదు-ఎందువల్లనో, ఆ విషయం అతనికి తెలుసునో? తెలీదో? ఆనాటి విషయాలను మనసులో వుంచుకోకుండా తనని తనతో ఈ వూరికి తీసుకెళ్లాడు. తనచేత ప్రయివేటు బడి పెట్టించి పిల్లలను చేర్చి తనకో బ్రతుకుతెరువు, జీవితం మీద ఆశను చూపించాడు. ఆ క్షణమే తను విశ్వనాథానికి లొంగిపోయింది.

అప్పటినించీ ఈనాటివరకూ అంతే. తన సర్వస్వమూ అర్పించుకున్నది. ఇప్పటివరకూ తన ఆలనా పాలనా విశ్వనాథమే చూసుకుంటున్నాడు ...

దగ్గరకు వచ్చేశాడు విశ్వనాథం ... అతనికి కనిపించేలా ముందుకు రాబోయి తక్కున ఆగిపోయింది సామ్రాజ్యం.

విశ్వనాథం రావడంతోనే స్టేషన్ ముందు నిలబడివున్న ఆమె దగ్గరకు నడిచి "శ్యామలా" అనిపిల్చాడు.

ఉలిక్కిపడింది సామ్రాజ్యం.

ఆమె శ్యామలా? విశ్వనాథ భార్య.. ఎందుకలా వెళ్ళిపోతోంది? ?

"నువ్విలా తొందరపడతావనుకోలేదు శ్యామలా" అన్నాడు విశ్వనాథం చిన్నగా ఆమె దగ్గరకు జరిగి..

ఆమె మాట్లాడలేదు. మౌనంగా వుండిపోయింది.

సామ్రాజ్యం చెట్టు చాటుకు సర్దుకుని నిల్చుంది.... వాళ్ళ మాటలు బాగానే వినిపిస్తున్నాయి ...

"నాతో పూర్తిగా తెగతెంపులు చేసుకుందామనే యీ ప్రయాణం" విశ్వనాథమే అంటున్నాడు....

ఆమె పెదవి కదపలేదు....

"నీకిది న్యాయంగా వున్నదా శ్యామలా"

"మీరు నాకు అన్యాయం చెయ్యటం మీకు న్యాయంగా వుందా?" కోపంగా అన్నదామె.

"సామ్రాజ్యం గురించేగా నువ్వ

నేది."

"అంతకుమించి నాకు నరకం ఏం కావాలి."

"ప్లీజ్ .... నన్నర్థం చేసుకో శ్యామలా."

'మీరనేదేమిటి? నేను ఆమెతో గడుపుతాను....నువ్వు నోరు మూసుకో అంటారు. అంతే కదా!"

విశ్వనాధం మాట్లాడలేదు.

అతని మౌనాన్ని ఆసరాగా తీసుకుని ఆమె మరింత ఆవేశంగా మాట్లాడింది.

"నేనెంత క్షోభను అనుభవిస్తున్నానో అర్థం చేసుకునే ప్రయత్నం ఎందుకు చెయ్యరు? మీకిది చాలా సహజంగానే వుండొచ్చు. మీరిలా చెయ్యటానికి మీలో మరో స్త్రీకి భాగమివ్వటానికి నాలో లోపమేమీలేదు. నాలో ఏదయినా లోపముండి మీకు న్యాయం చేకూర్చలేనప్పుడయితే మీరిలా చేస్తుంటే నోరు మూసుకుని పడివుండేదాన్ని. మన పెళ్ళిఅయి ఎన్నాళ్ళయింది? ఏడాది దాటింది .. అప్పుడే నేనంటేమీకు ఇష్టం పోయిందా? ఏదో వ్యామోహంలో వున్నారని మొదట్లో మంచిగా చెప్పాను. మీరు నామాటను పట్టించుకోలేదు.... ఇప్పుడు మీరు పూర్తిగా నా చెయ్యి దాటిపోయేలా కనిపిస్తున్నారు. ఇక నేను భరించలేను " ఆమె ఆగింది.

సామ్రాజ్యం వూపిరి బిగబట్టి ఆమె మాటలను వింటోంది. మనసంతా అదోలా ఐపోయింది. ఇంతకుముందే తన కారణంగా తనకీ ఆమెకీ మధ్య కొంత ఘర్షణ జరుగుతువున్నట్టుగా చెప్పాడు విశ్వనాధం. తను బాధపడింది. ఐనా విశ్వనాధాన్ని వదల్లేకపోయింది. అది తన బలహీనతే.

ప్లీజ్....నన్ను అర్థం చేసుకోటానికి ప్రయత్నించు శ్యామలా..సామ్రాజ్యం మంచి మనిషి. ఒకప్పుడు నేను ఆమెను ఎంతగానో ప్రేమించాను. పెళ్లికూడా చేసుకోవాలనే అనుకున్నాను. కాని కుదర్లేదు... సామ్రాజ్యాన్ని మొదటిసారిగా ఆస్థితిలో చూసినప్పుడు గుండె తరుక్కుపోయింది. ఇక్కడకు తీసుకొచ్చాను... సామ్రాజ్యానికీ నాకూ మధ్య శారీరక సంబంధమే ముఖ్యమయినదికాదు .. సామ్రాజ్యం దగ్గరకు వెళ్ళొచ్చు. కాని అంత మాత్రాన నీకు అన్యాయం చేస్తానని అనుకోకు . నీకెలాంటి భయమూ లేదు....వచ్చెయ్ ... వెళ్ళి పోదాం ... "

"మీరు ఎన్నయినా చెప్పండి .మీరు ఆమెతో సంబంధం పూర్తిగా తెంచుకున్న రోజునే నేను ఆ ఇంట మళ్ళీ కాలుపెడతాను....నేనో, ఆమో నిర్ణయించుకోండి... ఒక వరలో రెండు కత్తులు ఇమడవు....నేనిలా అడుగుతున్నానని ఏమీ అనుకోకండి....ఆమే నా పరిస్థితిలో వుంటే మీరిలా చేస్తుంటే ఒప్పుకునేదేనా? మీకు తెలీదనుకోను. తన భర్తను మరో స్త్రీ పంచుకోవడాన్ని ఏ స్త్రీ సహించలేదు. మీరు చేస్తున్న పనే నేను చేస్తే మీరెలా ఫీలవుతారు?"

"శ్యామలా"

సామ్రాజ్యం అదిరి పడింది....

కోపం తెచ్చుకోగానే సరికాదు. ఎదుటి మనిషిని అర్థం చేసుకునే ప్రయత్నం చెయ్యండి...

విశ్వనాథం వెంటనే మాట్లాడలేదు.

స్టేషన్లో రైలు రాబోతున్నట్టుగా గంట కొట్టారు...

"ఇంటికి వెడదాం పద" అన్నాడు విశ్వనాథం ఆమె భుజం మీద చెయ్యి వేసి

"సారీ... నేను రాలేను. మా ఇద్దర్లో మీకు ఎవరో ఒకరే కావాలి.. చెప్పండి త్వరగా....రైలు వస్తోంది"

ఊపిరి బిగ పట్టి విశ్వనాథం చెప్ప బోయే మాటల కోసం ఎదురుచూసింది సామ్రాజ్యం

అతనికి ఎవరు ముఖ్యం? ?

భయపడింది—తనే కావాలని చెబుతాడేమోనని తనుతన స్వార్థమే చూసుకుంది. మరో ఆడదాన్ని కన్నీటి గురించి తను అంతగా ఆలోచించలేదు .. ఐతే విశ్వనాథం తన మీద వ్యామోహంలో వున్నాడు. ఇప్పుడు తనే తనకు కావాలంటే? ఆమె బ్రతుకు? ?

దూరంగా రైలు వస్తున్న చప్పుడు వినిపిస్తోంది.

సామ్రాజ్యం గుండెలు అదురుతున్నాయి.

"త్వరగా చెప్పండి...."

"నువ్వే గెలిచావు శ్యామలా... పద ...వెళ్ళిపోదాం .." అన్నాడు సూట్కేసును అందుకొని....

సామ్రాజ్యానికి ఏడుపు రాబోయి ఆగిపోయింది.

వాళ్ళకేసి చూసింది ...ఎడమ చేతిని భార్య భుజం మీద వేసి కుడి చేత్తో సూట్కేసు పట్టుకుని పట్టాలు దాటుతున్నాడు విశ్వనాథం.

ఆ దృశ్యం చూస్తూంటే ఒకవైపు సంతోషమూ మరో వైపు దుఃఖమూ కలిగాయి ...

కళ్లు తుడుచుకుని ముందుకు నడిచింది సామ్రాజ్యం ...

టిక్కెట్టు తీసుకుని వచ్చేసరికి స్టేషన్లోకి వచ్చింది రైలు.

ఇద్దరు మనుషులు దిగారు.

ఖాళీగా వున్న ఓ పెట్టెలో ఎక్కి ఓ మూలగా కూర్చుంది సామ్రాజ్యం.

పెద్ద చప్పుడుతో ముందుకు కదిలింది రైలు.

బయటకు చూసింది సామ్రాజ్యం. శిలల్లాంటి ఇళ్లు-ఆ ఇళ్ళవయిపు నడచి వెళుతున్న ఆ ఇద్దరూ అస్పష్టంగా కనిపించారు.

రైలు వేగం అందుకుంటోంది. ఊరు దూరమవుతోంది.

'ఇప్పుడేమిటి దారి?' అనుకుంది సామ్రాజ్యం ఇప్పుడు సామ్రాజ్యం మనసులో ఇక ఆ వూరికి తిరిగి వచ్చే ఆలోచనే లేదు.